

tionale Rustninger. Dette Krav er efter vor Opfattelse ikke opfyldt alene med, at man kan henvise til, at Udgifterne gaar ned; for at det skal være opfyldt, kræves der ogsaa, at selve Hærapparatet indskrænkes, og det kan man ikke sige sker, naar man i Stedet for den nuværende Uddannelsesmasse paa 11.500 Mand aarlig uddanner 10.000 Mand til den egentlige Hærtjeneste og 6.000 til en saakaldet Landstorm. Vi er fra vor Side bange for, at selv om man henviser til, at Landstormens Uddannelse er kortvarig, vil man uadtilt regne med den som en Udvikelse af Landets Hærmasse, af vor Mobiliseringsstyrke. Vi kunde tænke os, at det hist og her, hvor man spejder efter, i hvilken Udstrækning Landene forbereder sig til at efterkomme Artikel 8's Krav om Indskrænkning af Udgifterne, vil gøre et noget uheldigt Indtryk at se, at vi her i Landet ikke kan siges at indskrænke selve Hærapparatet.

Der melder sig i denne Forbindelse ogsaa økonomiske Hensyn. Landstormen er kalkuleret til at koste $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men efterhaanden som Befolkningmængden stiger, vil jo ogsaa Tallet paa de værnepligtige stige, og hvis man fastholder det Princip, at alle værnepligtige skal uddannes, enten til den egentlige Hær eller til Landstormen, vil man ogsaa med Tiden komme op paa større Udgifter ved Landstormens Uddannelse. I det hele taget medfører det konservative Partis Forslag Udgifter af en saadan Størrelse, at vi fra vor Side ikke kan anse dem for fornødne. Efter Forslaget vil Udgifterne andrage alt i alt til Hæren og Flaaden og til ekstraordinære Anskaffelser $52\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller ca. 9 Mill. Kr. mere end Venstres.

Ogsaa paa et Par andre Punkter afviger det konservative Partis Forslag fra vort. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa her, men gentage, at det Forslag, det konservative Parti har stillet, paa mange Punkter er sideløbende med og hviler paa samme Grundopfattelse som vort Forslag, saaledes at vi fra vor Side ikke vil opgive Haabet om, at en Forstaelse mellem de to Partier vil kunne tilvejebringes under de Forhandlinger, der vil blive fortsat efter Behandlingen her i Tinget.

Vi ønsker fra Venstres Side denne Sag løst i denne Samling. De Radikale og Socialdemokraterne kræver Afstemning eller Valg om Sagen, idet de hævder, at vort Forslag ikke har et Flertal af Vælgerne bag sig. Det er ganske interessant at lægge Mærke til, at de to meget ærede Partier er blevet saa ømme overfor Flertallet i Landet.

Det lyder en Smule underligt. Deres egen Regering sad i 7 Aar uden at have Vælgernes Flertal bag sig. Den fik ikke Vælgernes Flertal bag sig i 1913, alligevel mente den sig fuldt ud kvalificeret til at lede Landets Styrelse under Krigen og blandt andet administrere Loven af 7. August 1914, der var et faktisk Diktatur. Ministeriet Zahle fik heller ikke et Flertal af Vælgerne bag sig ved Valget i 1918. Sammen med Socialdemokratiet opnaaede det radikale Parti den Gang et lille Flertal i Folketinget, men det var paa et Mindretal af Vælgerstemmer. Dette Flertal i Folketinget paa et Mindretal af Vælgerstemmer var valgt paa det udtrykkeligt afgivne Løfte, at der skulde udskrives nye Valg, saa snart Krigen var endt. Men Ministeriet udskrev ikke nye Valg, da Krigen var endt, det var ikke en Gang til Sinds at udskrive nye Valg, den Gang to Medlemmer af dets Parti, de Herrer Moesgaard-Kjeldsen og Marott, sluttede sig til Oppositionen i Kravet om Valg. Det var ikke det daværende Ministeriums Skyld, at vi fik Valget i April 1920.

Men de ærede Herrer, der stillede sig saaledes, da de regerede paa et Mindretal af Vælgere, kommer nu og siger til os, at Militærspørgsmaalet kommer bag paa Vælgernes, de er ikke hørt i dette Spørgsmaal. Det er ikke rigtigt. Der var allerede i 1920 hedsat en Kommission, og det blev fra vor Side udtrykkelig sagt forud for Valget i Foraaret 1920, at Valget gjaldt for 4 Aar. Der var ingen Vælger den Gang i Tvivl om, at inden disse 4 Aar var udløbet, vilde Kommissionen have afgivet Betænkning og Sagen komme til Afgørelse i Rigsdagen. Vi har fra Venstres Side ikke noget Øjeblik lagt Skjul paa, at i denne Periode vilde Forsvarssagen blive afgjort. Det udtalte vi i vort Valgmanifest forud for Valget i April 1920. Venstres Rigsdagsmænd skrev i dette Valgmanifest: Valget gælder denne Gang for en Periode af 4 Aar, for Halvdelen af Landstinget for 8 Aar, i disse 4 Aar vil et meget betydningsfuldt Spørgsmaal komme til at foreligge til Afgørelse. Det var, som man ser, ikke alene fra Grundloven, Vælgernes vidste, at Valgene vilde komme til at gælde for 4 Aar. Venstres Rigsdagsmænd indprentede og understregede det udtrykkeligt i deres Valgmanifest, saaledes at ingen kunde tage fejl. De tilføjede, at en Række betydningsfulde Spørgsmaal i disse 4 Aar vilde foreligge til Afgørelse, og de nævnte, hvilke disse Spørgsmaal var. Efter at have opregnet en Række Opgaver, der skulde gennemføres, saasom Hjælp til Sønderjylland, en Kirkereform, en samlet Skatterreform,